

[Jørgen Jørgensen.]

Statsminister — en aaben Tilkendegivelse af, at Knud Kristensen naturligvis i Handling føler sig forpligtet over for den Notes Indhold, som den Regering, der bærer hans Navn, er enedes med Rigsdagens store Flertal om.

Nu er der naturligvis ingen, der vil bestride disse to Mænds Ret til at udtale sig som sket er, allermindst dette Blad, men mon det alligevel ikke vilde være fornuftigere og i alle Parters, ogsaa Sydslesvigerne, velforstaede Interesse at skyde de mere private og partimæssige Anskuelser i Baggrunden og holde sig til det, der nu engang er det store Flertals og den danske Befolknings Mening, det, der staar i Svarnoten til England, hverken mere eller mindre.“

Og et andet kendt Venstreblad, „Hejmdal“, H. P. Hanssens gamle Blad, har gentagne Gange i Artikler i Sommer advaret imod den Linie, som Statsministeren følger, og advaret imod, at man havde eet Standpunkt til Brug det ene Sted og eet Standpunkt det andet Sted. Det burde være indlysende, skriver „Hejmdal“, at denne Enighed, Enigheden om 19. Oktober-Noten, kun kan bevares, hvis man fra alle Sider respekterer det af Udenrigsministeren skabte Grundlag, og alle ved, hvad dette Grundlag var. Andre betydende Venstreblade skrev paa samme Maade og advarede, vendt mod Statsministerens Taler, mod at sætte Enigheden over Styr, og hver Gang vi stod over for at skulle tage Standpunkt til Sydslesvig her i Rigsdagen, gik Venstre med til at fastholde Linien, som var blevet fulgt lige siden 1945. Alt dette er sikkert Bevis for, at der i Venstre ikke var Tilslutning til Statsministerens særlige Sydslesvigpolitik paa det Tidspunkt. Det skulde det ærede Medlem hellere indrømme frem for at ville give det Udseende af, at hele Venstre hele Tiden har været paa Linie med Statsministeren. Det er nemlig ikke rigtigt. Det ærede Medlem kan være fuldkommen sikker paa, at der ude blandt Venstres Vælgere er store Kredse, som i Sydslesvigsspørgsmaalet ikke er enige med Venstre og ikke vil støtte Venstre, hvis et Valg kommer. Det er de Kredse, der i 1920 stod bag ved Hanssen-Nørremølle og Jacob Appel, og som forstaar, hvor farligt det er at forlade den politiske Linie, som blev fulgt i 1920 — og som alle faa Aar efter erkendte var en Lykke for Danmark. De forstaar endnu, hvor farligt det vilde være, hvis Venstre vilde gaa over paa en ny Linie i dette vigtige Spørgsmaal.

Man taler om, at Sydslesvigerne skal

kunne gøre Brug af deres naturlige Selvbestemmelsesret, og henviser til, hvad der i saa Henseende er sagt i 19. Oktober-Noten. Jeg skal ikke sige meget om dette. Jeg mener, det er i afgjort Strid med hele Princippet i Oktobernoten at rejse Krav om en Afstemning i Sydslesvig ad Aare. Dette Spørgsmaal om en Afstemning ad Aare er ikke noget, der lige er kommet frem. Det blev drøftet i Forbindelse med Memorandum af 31. Januar. Det blev afvist af Flertallet her i Rigsdagen. Standpunktet blev, at Afstemningsretten ikke skulde optages i Henvendelsen til England, til de Allierede. Standpunktet blev accepteret af Regeringen og godkendt som Regeringens Standpunkt i Forhandlingen med Udlandet. Derfor kan man ikke nu komme og sige, at man staar paa 19. Oktober-Notens Grund, og samtidig, at man er Tilhænger af og vil arbejde for at faa gennemført det, som et Flertal i Rigsdagen dengang gik imod. Det kan det ærede Medlem maaske sige. Det kan andre ærede Medlemmer af Venstre maaske sige. Men det kan den Statsminister, der har Ansvaret for denne Note, ikke sige.

Jeg er imod en Bestemmelse om Afstemning ad Aare, fordi jeg frygter for, at det kan rejse Konflikt, drage Danmark ind i Stormagtskonflikter, som kan blive meget farlige, og jeg peger paa den store Forskel, der er paa, om dette Krav om Afstemning rejses af Sydslesvigerne selv, eller det fremføres med Støtte fra Danmark.

Jeg peger ogsaa paa, hvad dette at skabe en saadan Usikkerhed om hele Sydslesvigproblemet vil betyde for det nordiske Samarbejde. Tænker man da slet ikke paa, at Norden er interesseret i, at der er stabile og rolige og sikre Forhold ved Danmarks Grænse, som ogsaa er Nordens Grænse, og at Norden har sin Andel i den nuværende Rigsgrænse, sit Medansvar for den gennem sin Medvirken i 1920, da Grænsen blev draget? Jeg vil ogsaa ud fra et nordisk Synspunkt advare imod, at vi nu rejser Problemer i Forbindelse med Sydslesvig, som kan sætte det nordiske Samarbejde over Styr.

Men det, som er afgørende i Spørgsmaalet om en Afstemning ad Aare, er dette, at det vil rejse Strid, det vil skærpe Modsætningerne, det vil holde gaaende et Modsætningsforhold mellem Dansk og Tysk til stor Skade for den rolige Udvikling, som Danskheden dernede har Brug for nu. Derfor tror jeg, at vi gør Sydslesvig en daarlig Tjeneste, hvis vi nu vilde gaa hen og ændre i det principielle Synspunkt, som var Rigsdagens, da Spørgsmaalet var til Drøftelse i Januar 1947.